

Nr 204.

Av herr **Wallén**, *angående anpassning av fastighetsbeskattningen efter det antal barn, som stadigvarande bor i förhyrd lägenhet i respektive fastighet.*

Frågan om bostadsförsörjningen för familjer med barn är i hög grad förtjänt av statsmakternas uppmärksamhet. Hittills ha det allmännas åtgärder på detta område i huvudsak tagit formen av lån och subventioner för att främja de mindre bemedlade, barnrika familjernas tillgång till ändamålsenliga bostäder och för att lindra den ekonomiska bördan härför. Härigenom kan man emellertid ingalunda eliminera alla de svårigheter, som såväl under normala tider som under nuvarande krisförhållanden möta hyressökande familjer med barn. Även om det allmännas stöd på detta område utvidgas och kommer att omfatta nya familjetyper och inkomstgrupper, måste och bör man räkna med att det stora flertalet barnfamiljer äro hänvisade till den allmänna hyresmarknaden för att tillgodose sitt bostadsbehov. Tyvärr visar erfarenheten att den omständigheten att barn finnas i en familj understundom gör en hyresvärd obenägen att sluta hyresavtal med familjen i fråga.

Skälen härför kunna naturligen variera, och ofta kunna de icke anses ur social synpunkt godtagbara. Det vore emellertid oklokt att förbise, att hyresupplåtelser i större antal till familjer med barn *kunna* medföra vissa konsekvenser för förhållandena i vederbörande fastighet, som göra det mindre lockande för hyresvärderna att sluta hyresavtal med barnfamiljer. Det kan ej bestridas, att slitaget i en fastighet ökar, ju större antal barn, som finnas inom densamma. Motsvarande gäller i fråga om behovet av tillsyn över fastigheten och bestyret med förvaltningen i övrigt. Vidare torde risken för hyresförluster på grund av hyresledighet under normala tider vara större i fastigheter med ett stort antal barn än i övriga fastigheter, då åtskilliga hyressökande ostridigt hysa betänkligheter mot att förhyra bostad i förstnämnda fastigheter.

För hyresvärdarnas del är det således i icke ringa grad rent ekonomiska faktorer som motivera, att de vid ett fritt val av hyresgäster ofta föredraga en barnlös familj före en barnrik. Det är emellertid angeläget, att man i möjligaste mån söker undanröja de svårigheter för barnfamiljerna, som uppstå genom den här antydda *intressekollisionen*, och söker få till stånd en utjämning av de merkostnader, som för bostadsupplåtarens del inträda vid uthyrning till familjer med barn. Detta synes mig böra ske i den formen, att vid fastighetsbeskattningen på lämpligt sätt hänsyn skall tagas till barnfrekvensen i fastigheten. Jag förbiser härvid ingalunda, att vid beräkning av nettointäkterna av bostadsfastigheter avdrag får göras för utförda reparationer, vilket äger betydelse för den hyresvärd, som på grund av en talrik förekomst

av barn i fastigheten måste utföra vidlyftigare reparationer än eljest varit nödvändigt. Men den kompensation hyresvärden härigenom får för fördyringarna av reparationerna är ju relativt ringa. Ej heller tages härvid hänsyn till den extra tillsyn och de ökade besvär vid fastighetsförvaltningen, som oftast bli en följd av barns anhopning i fastigheterna, även om dessa omständigheter icke alltid behöva ha en direkt kostnadsfördyring till följd.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning angående lämpliga former för en anpassning av fastighetsbeskattningen efter det antal barn, som stadigvarande bor i förhyrd lägenhet i resp. fastighet.

Stockholm den 20 januari 1944.

Otto Wallén.